ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αχ αυτός ο κάμπος!
Ήρθε η ώρα, πάλι να σηκώσει παντιέρα.
Πάλι να χτίσει Κιλελέρ, για να ανασάνει η πλάση.

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Αχ αυτός ο κάμπος!
Πόσους να θρέψει και πόσους να θάψει;
Πόσα να κρύψει και πόσα να φανερώσει;
Πόσες φορές να πλημμυρίσει και πόσες να αποστραγγίσει;
Πόσα παιδιά αποχαιρέτησε, δικά του, και τα ‘στειλε στα ξένα;
Στις λάντζες της Γερμανίας και της Αμέρικα.
Στις φάμπρικες της Σουηδίας και στις στοές του Βελγίου.
Πόσες μανούλες με τις μαντήλες μέχρι τα μάτια.
Για να σκουπίζουν τα δάκρυα του αποχωρισμού, δεν τραγούδησαν:
«Ποτάμι για λιγόστεψε και κάνει λίγο κράτει, για να περάσει ο γιόκας μου...».

Πόσα παιδιά από άλλο τόπο δεν υποδέχτηκες στην αγκαλιά σου;
Παιδιά άλλων μανάδων, που ήρθαν να σε σκάψουν και να σε ποτίσουν.
Που τα κοίμιζες σε καλύβες ξέσκεπες, κάτω από τη στέγη τ΄ουρανού.
Και που τώρα πνίγηκαν στα νερά της πλεονεξίας και του κέρδους.
Και που κανείς δεν θα τα βρει και κανείς δεν θα τα αναζητήσει.
Εκτός από τις μανούλες τους με τις μαντήλες μέχρι τα μάτια.
Για να σκουπίζουν τα δάκρυα του χαμού.
Κάπου μακριά, ποιος ξέρει πού;

Αχ αυτός ο κάμπος!
Χρυσάφι σκέτο που τάιζε τα κουρασμένα κορμιά.
Και τις ψυχές που γέμιζε με ελπίδα, όταν τα στάχια μέστωναν.
Σύννεφο λευκό γινόταν όταν μπαμπάκιαζε το Σεπτέμβρη.
Που έθρεψε αγώνες και αγωνιστές.
Που τσάκισε φασίστες και πρώτος από όλη την Ευρώπη τους ξαπόστειλε.
Που ρούφηξε τόνους ιδρώτα των αγροτών.
Που βύζαιναν οι αγρότισσες κρατώντας στο ένα χέρι τα μωρά.
Και στο άλλο το δρεπάνι, την εποχή του θερισμού.
Κι έπιναν ξίδι και νερό, για να δουλέψουν νύχτα με νύχτα.

Και τώρα σε βάλαν να ρουφήξεις τόνους ένοχου νερού και λάσπης.
Για να ξεπλυθούν οι υπαίτιοι από τις ευθύνες.
Και να εξαγοράσουν πιο εύκολα και στη φτήνια τον εξαθλιωμένο.

Κι έτσι τα στόματα να κλείσουν για να μη βγαίνουν οι κρα
Και το δίκιο να μην ακούγεται στον αέρα και τον καθαρίζει.
Γιατί βρώμικο τον θέλουν πάντα οι αφεντάδες τον αέρα.
Και το νερό, βρώμικο κι αυτό, για τους πολλούς και τους κατατρεγμένους.

Αχ αυτός ο κάμπος!
Ήρθε η ώρα, πάλι να σηκώσει παντιέρα.
Πάλι να χτίσει Κιλελέρ, για να ανασάνει η πλάση.
Να αναστηθεί ο άνθρωπος.